

Márfai Lili:

***Fényes Jövőnk* (részlet)**

Ennek ellenére én továbbra is le akartam győzni.

Ő volt az, aki egyedül felért hozzám és fenyegetést jelenthetett, de még így sem hittem, hogy képes lenne nyerni ellenem. Rosszul hittem. Mikor végre sikerült egyszer, egyetlen egyszer megküzdeni Vele... Meg sem bírtam mozdulni. A végtagjaim ólomból voltak, az agyam lefagyott. Csak a jeges tekintetére emlékszem és a tényre, hogy remegtem. Azóta nem éreztem akkora félelmet és izgalmat egyszerre. Felemelő, szinte jó érzéssel töltött el ez a fajta rémület.

De ez az egy alkalom nem érte meg a következményeit.

Fel és le. Fel és le. Fel és le.

Majd megállt.

A kezében fogott labdát nézve észrevett annak egyik oldalán egy igencsak nagy, tátongó repedést. Az öreg játékszer rengetegszer bírta ki a fiú dühkitöréseit, azonban volt egy alkalom, amikor már nem tudta elviselni. Mindez egészen pontosan fél órával korábban történt meg, amikor is könnyes arccal vágta be maga mögött az ajtaját, aminek csupán másodpercekkel később nekihajította áldozatát. Az hangos csattanással visszapattant, majd a földre esett, egy hatalmas réssel bővülve. Sajnálta, a golyó sok éven át kiválóan helytállt, bármilyen stresszes is volt, viszont több hasonló becsapódást már nem lett volna képes befogadni.

Egy nagyot sóhajtott, majd felülve beletette azt is a földre fektetett táskájába, amiben az aprócska szobának az összes hozzá tartozó darabja megtalálható volt. Az ágyon mellette ki volt terítve egy ruha, amire régebben, ha csak ránézett, a rosszullét kerülgette. Mostanra már megszokta a szinte overálnak nevezhető, furcsa anyagú darabot, amit minden egyes 'kísérlet', vagy 'teszt' előtt kötelees volt felvenni. Most végre végleg búcsút intett mindennek.

Másnap volt az első nap, amikor már lehetett menni a táborba. Ha eljut oda, soha nem kell visszatérnie. Soha. Megszabadul ezektől a férgektől, akik két évtizede nem képesek leszállni a nyakáról. Végre elmegy.

Általánosságban is ilyenkor szokott kimenni, így tudta, ekkor szabad az út. Minden este kisurrant, hogy mélyen beszívhassa a kinti levegőt. Nem mintha nem hagyhatta volna el az

épületet nappal, de... Az éjszaka másabb. Néma csend mindenhol és még a járókelők sem zavarják meg a békéjét. Leszámítva egyet. Bár azt az egyet - de csak azt az egyetlen egyet - nem is bánta, hogy ott várta annál a bizonyos fánál, ahol minden este találkoztak. Észrevették egymást, mégsem beszéltek egy szót sem. Pusztán együtt töltöttek egy órát némán, aminek a végeztével mind a ketten visszatértek otthonukba. Ez már akkor is szokásuk volt, mikor általános iskolások voltak. Pontosan ugyanez a metódus, minden nap. Akkor is, mikor fasírtban voltak és akkor is, mikor nem. Egy kimondatlan egyezség.

Összehúzta és a hátára kapta táskáját, majd mélyen beszívta a levegőt. Csak nyugodtan.

Lenyomta a kilincset, olyan halkan, amennyire csak tudta, és lassan megindult az általa igen jól ismert, mégis otthonias hangulattól távol álló folyosókon, amik a szabadsága felé vezették. Már közel volt, csupán egy sarok választotta el az utcától, amikor mögüle és előle is léptek hallatszottak fel. A lehető legnyugodtabb arckifejezését felöltve próbált magabiztos maradni a kicsit sem rózsás szituációban.

- Mondanám, hogy meglepődve látlak itt Haise, de nem kenyerem a hazudozás - mosolyodott el a kutató. - Szóval mondd csak, minek a hátizsák? Általában egyszál magadban mész ki, hova a felszerelés? - a számonkért közömbös álarca mögött igenis meglepődött. Fogalma sem volt, hogy tudnak az éjszakai kiruccanásairól. Habár sejthette volna, hogy ekkora szerencséje nincs.

- Szóval nem válaszolsz? Kár. Te is tudod, hogy nem hagyhatjuk, hogy elmenj innen véglegesen - ingatta a fejét csalódottan. - Ennél ismerhetnél jobban is. Látni akarom, ahogy kiteljesedsz és ezért feszegetni fogom a határaid. Ez a dolgom kutatóként. Úgyhogy nem tehetsz mást, mint maradsz. Tudom, hogy a Sein milyen rendkívüli lehetőség neked - emelt fel egy papírt, amin hatalmas betűkkel ki volt írva az előbb említett név -, azonban hadd mondjam el: velünk még többre leszel képes!

A folyosó egészét betöltötte a dokumentum kettészakadásának hangja. Már nagyon régóta várt erre az arckifejezésre, amit a fiú évek óta megtanult elrejteni. A kétségbeesés és hitetlen reményvesztettség keveredett valamivel, ami bőven túlszárnyalta a harag fogalmát. Azonban még kellett neki egy lökés, egy apró legyintés, ami ezeket az érzelmeket az örületbe taszítja.

- Gondolj csak bele. Én most azért nem fogattalak el, mert hiszek benne, hogy fel tudod fogni a tényt, hogy úgysem tudsz menekülni. Nem tudsz minket sem kijátszani, de mondok még jobbat: nincs is *hová* menned. Nincs is *kihez* menned. *Egyedül* vagy, Haise Mensui. *Egyedül* - a folyosón, az épületben, az utcákon, mindenhol az összes hang ezzel a szóval elnémult.

Néma csend. Pusztán a saját szívverését és lélegzetvételét hallotta. De a külvilág, a külvilág túl hangos volt. Hiába akarta, elkezdtek beszivárogni hozzá a hangok, a zajok ezrei, de még nem akart visszatérni a valóságba. A csend túl jól esett neki. Forróság futott végig a testén, a keze, az arca egyre magasabb hőmérsékletre szökött. Újra elöntötte az a békés érzés, ami korábban is. Csend volt. Egy darabig.

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

A hang irányába kapja a fejét, megtörve ezzel a nyugalmat. A két kezéről, arcáról, a teljes testéről csöpög. Csöpög *valami*. Valami vörös. Felnéz. Minden más is. Minden más is vörös. Testek. Rengeteg test mindenhol. És azok mind hidegek. Van valami más is, ami hideg. Lenéz. Kinyitja a markát. Érti, ahogy a torkán jön föl valami. Nem tud levegőt venni. Friss levegő kell.

Lecsukja a szemét. Elborul a világ. És csönd.

Csönd, amire már annyira vágyott.

∞

A hideg levegő csípte a bőrét, ahogy végre megállt és szétnézett a környéken. Az épület bejárata tárva-nyitva állt, a két szárny között egy összerogyott testtel. Amilyen gyorsan csak tudott, odasietett a látszólag ájult illetőhöz. Csusrom vér volt mindenhol, az arca, a kezei, a felsőteste, a lábai. Minden. De meg tudta mondani, hogy nem sebből származtak. Legalábbis nem az ő sebeiből. Óvatosan emelte fel a könnyű testet, ami ernyedten lógott le a karjaiból, mintha csak szabadulni akart volna onnan. A fiú tekintete a megfáradt, de mégis békés arcra vándorolva tehetetlenül ellágyult, meg sem próbálva leplezni megkönnyebbülését.

- Szép volt.

Lassan megindult a befelé vezető folyosón, amit szorosan vérnyomok tömkelege követett. Alig haladt többet pár méternél, az első sarok után megtalálta a testeket. Mink nehezen manőverezve lépett át a hat - fehérnek már nem nevezhető, de -, köpenyes alakon, akik különböző pozíciókban feküdtek a padlón. Ahogy éppen haladt volna el, az egyik illető szemet szúrt neki. A halott arca fájdalmas kiáltásba torzult, míg a teste többi része görcsösen ruháját markolta. Az egyik kezén öt, a másikon azonban csak négy ujjal. Egy gyűrűs hiányzott.

Továbbhaladva az épületben felkereste annak minden zugát, ameddig meg nem találta, amit keresett. Egy asztalon fekvő laptop volt az, ami neki kellett. Figyelmesen végiglapozta a mellette fekvő papírokat is, majd elhelyezte azokat a hátizsákjában. A keresgélés közben már

nem talált senkit az intézetben, így mindenféle sietség nélkül képeket készített a szobákról, azon belül is inkább a székről, amiben feltehetőleg a kísérleti alanyukat kínozták. Bizonyítékok sokaságával a tarsolyában lépett ki a hűvös éjszakába.

- Mair, szükségem van a segítségedre - kezdte, amint a sokadik csörgésre felvették a telefont.

- Inkell, hányszor mondtam el, hogy a jólneveltség egy jó erény, ami belőled nyilván hiányzik, te öntelt... - az ideges hang nem igazán tudta befejezni a mondanivalóját, akármivel is akarta volna ledegradálni a fiatalabbat, mivel az jelen pillanatban nem volt vevő az egyébként szokásos stílusára.

- Ez komoly. Sui- Khm, Haise Mensui az - javította ki magát, mire a vonal túlsó felén néma csend állt be.

- Mondd.

- Itt vagyok Erlus-ban, egy nagy épületnél, valamilyen kutatói központ lehet. Nem tudom a részleteket, de... Nem az ő hibája. Te is tudod, hogy ezek elmebetegek. Ha megtudnák, hogy miket csináltak vele, akkor-

- Nem vagy hülye, szóval ne légy naiv se! A fiú egy közülünk. Ha pedig jól sejtem mi történt, az csak egy még rosszabb szituációt szül, ha hivatalos ügy lesz belőle. És igen, mind a ketten tudjuk, hogy megérdemelték, de mind a ketten tudjuk azt is, hogy milyen szabály vonatkozik ráink, ugye? - sokkal nyugodtabb és összeszedettebb volt, mint valaha. Mink beleharapott az ajkába. Hiába akart, nem tudott ellenkezni.

- Hatan vannak. Egy sem ment el. Mi legyen velük?

- Odamegyek Mike-kal meg Richard-dal, és elintézzük. Te meg ne csinálj semmi meggondolatlant! Ugye nem hagytál nyomokat? - ásított egy nagyot, miközben hátraszólt a két említettnek, kiadva az utasításokat.

- Nem, óvatos voltam. Nálam vannak a feljegyzések.

- Jó. Hogy van a kölyök? - tekintete a karjaiban fekvő, kissé hideg tapintású ájultra tévedt.

- Elviszem hozzátok. Ráfér egy kis pihenés.

- Ne fáradj, nem vagyok annyira öreg, el tudom-

- Nem kell. *Én* fogom elvinni - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. A férfi annyiban hagyva a dolgot, a többiek szólólongatására letette a telefont.

Egy hatalmas reccsenéssel kettétört egy ág az óvatlan léptek alatt. Mink tekintete a bokorra vándorolt, ami mögött éppen halk szitkozódásba kezdett kitartó megfigyelője.

- Már párszor megmondtam, hogy pocsékul rejtőzködsz, de te még így is tovább próbálkozol... - sóhajtott fáradtan. - Nincs kedvem megkérdezni, mégis miért követtél. De többet ne tedd - ügyelve arra, hogy a karjaiban nyugvó ne ébredjen fel leült a legközelebbi fa tövébe, kijelentésével leleplezve a tőle pár méterre bujdosó illetőt. Az árnyékból kilépő alak, ahogy a látókörébe került, kissé lehajtotta a fejét, mint aki szégyelli magát.

- Nincs is jogod számonkérni. Alvászavar, egy fenéket - horkantott felháborodottan, bár még mindig kissé bűnbánó arckifejezéssel Leo, ahogy elhelyezkedett a földön ülő mellett. - Honnan ismered?

- Honnan veszed, hogy ismerem? - kérdezett vissza, megfordítva a helyzetet. A szemforgatására inkább csak megválaszolta a kérdést. - Általánosból osztálytársam.

- Féligazság.

- Dehogy. Ez egy teljes igazság, pusztán nem teljeskörű válasz - vont a vállát, végig sem gondolva mit mond. Ahogy realizálta, hogy megint eltért a normális kommunikációs szabályoktól, megadva magát, sóhajtott egy nagyot. - Az egyetlen közeli barátom volt. Olyan gyorsan furakodta be magát a személyes terembe, mintha nem lenne holnap.

- Ezt el tudom képzelni - nevetett fel akaratlanul. Direkt kerülve a „Mi történt?” kérdést, továbblépett a következő témára. - Ő szólt, hogy gond van?

- Nem - ahogy hallgattak egy sort, ráébredt, hogy ennél bővebb magyarázatot vártak tőle. - Általános óta minden esténket a folyó menti öregfánál töltöttük. De ma nem jött - szemeit a legenyhébb kifejezéssel lehetett volna haragosnak nevezni. Viszont amint lenézett a békésen alvóra, mintha transzból keltették volna fel, a korábban pattanásig feszült arc ellágyult. - Már, amikor jöttem, éreztem, hogy valami nincs rendben. Ha nem megyek el a fához...

- Nem tudta volna megakadályozni, akármilyen is történt - pihentette meg a kezét barátja vállán, mire az különösebb humor nélkül felnevetett.

- Tévedésben jársz, Leo. Soha nem állt szándékomban megmenteni ezeket a férgeknek az életét.

Mosolyában és tekintetében is volt valami, ami nyugtalanította korábban Leo-t. Akkor és ott megértette, mi volt az.

Szemei megvillantak a sötétben, ahogy fellobbant bennük a vágy. Vágy a gyilkolásra.

∞

Elvégre a tetteink utóhatását néha észre sem vesszük, csak mikor már túl késő.

Ez velem is így volt. Beleestem abba a hibába, hogy nem vettem figyelembe azt, ami közvetlen az orrom előtt történt. Mert nem akartam látni. Se nem akartam tudni. És pontosan ezért volt képes meglepni, amikor egyik napról a másikra megváltozott. Minden. Ahogy beszélt, viselkedett, nem csak mindenki mással, de velem is. Még távolságtartóbb, ridegebb és felszínesebb lett, mint alapvetően volt. Pedig az sem volt semmi. Viszont én éreztem, hogy ezt nem hagyhatom elfajulni. A fejembe vettem, hogy ha fel is kell húznom hozzá, én akkor is kikényszerítek belőle egy őszinte mondatot.

Nem teljesen fogtam fel, hogy ezzel csak még jobban eltaszítottam magamtól.

Csupán a kettejük halk, szinte észrevehetetlen lélegzetvétele hallatszott az apró szobában. Tekintete az alvó békés arcát fürkészte, keresve annak bármi rezdülését. De a bőre sima volt, elrejtve minden, a felszín alatt lapuló érzelmet. A négy évnyi ismeretségük alatt egyszer nem látta, hogy ilyen kellemes kifejezés ült volna azon az általában annyira önelégült fejen. Valahogy az emlékeiben mindig ráncolta a homlokát, vagy azt az irritáló, provokációra tervezett mosolyát villogtatta. Azonban ez a mostani nyugalom sem tartott örökké. A mindaddig mozdulatlan arc hirtelen fájdalmas grimaszba rándult, hagyva, hogy egy-két apróbb könnycsepp legördüljön a feje alatt heverő párnára. A szemöldökét összerántva a megfigyelő lassan odanyúlt, hogy megállítsa az újabb cseppet, ami a szeme sarkából-

- Inkell! - a megszólított elrántotta a kezét, még mielőtt az hozzáérhetett volna a könnytől nedves bőrhöz, és inkább felállt, szembefordulva a frissen érkezettel. - Minek vagy még fönt?

- Meg akartam várni, hogy megjöjjetek.

- Mert? Nem mintha bármire várnod kellett volna. Mindegy, te dolgozol, én nem szólok bele - vont a vállát Mair, ahogy a szobába lépett. - Csak mondani akartam, hogy elintéztünk mindent. A drágalátos barátod elég szép munkát végzett. Azt hittem soha nem fogom tudni feltakarítani azt a sok... Még a falon is-

- Én is láttam. Nem kérek részleteket - pillantott le, megbizonyosodva, hogy a fiú nem hallotta a korábbi mondatok egyikét sem.

- Vettem észre - forgatta a szemét a bakancsára bökve, aminek az orrán és a hátulján is terebélyes sötét foltok éktelenkedtek. - És még volt képed azt mondani, hogy nem hagytál nyomokat.

- Nincs hangulatom ehhez. Mentem - lépett el a férfi mellett, aki számított rá, így egy erélyes lökéssel megállította. A fiatal már tudta, mit fog mondani, elejét vette a szentbeszédnek - Nem hagyom, hogy a történelem megismételje magát. Jobb neki így.

- Ez csak neked egyszerűbb.

- Mert szerinted az jobb volt, ami legutóbb történt?

- Nem. Persze, hogy nem - sziszegte haragosan a férfi. - És tudod miért nem jobb most sem? Mert ugyanaz a semmirekellő vagy, mint évekkel ezelőtt, azért! És tudod mit? Igazad van! A történelem tényleg ismétli magát - egy lépést tett felé, hogy erőteljesen mellbe bökhesse a haragtól remegő fiút. - TE ismétled meg a saját hibáidat!

- Én csak megvéd-!

- GYÁVA VAGY! - mélyen beszívta a levegőt, hogy legalább egy kicsit lenyugtassa magát, de már késő volt: Mink parázsló indulattal a szemében kiviharzott a szobából, hátrahagyva a zsidongásra felébredt barátját. A csipás szempár a még mindig elég ingerült idősebbre tévedt. Összevonva bozontos szemöldökét elgondolkodott.

- Egy új kutató? - motyogta maga elé Haise, méregetve a furcsa szerzetet.

- Khm... - a torokköszörülés valamelyest segítette a felgyülemelő harag elnyomásában, így sikerült egy továbbra is éles, de már kedvesebb tónust megütő választ adnia. - Nem, nem kutató vagyok. És nem is a korábbi... lakóhelyeden vagyunk.

- Az feltűnt. És mégis, hogy kerültem ide?

- Ha ennyire beszélgetni akarsz - ült le az ágy melletti székre, megfélemlítésre szánt pozícióban -, akkor azt ajánlom, hogy fejezd be a kamuzást. Tudom, hogy emlékszel a tegnapi történetekre, mi több, minden bizonnyal végighallgattad a korábbi kellemes... csevejt is.

- A korához képest igen jól működnek az érzékszervei - mosolyodott el csíntalanul, majd óvatosan megpróbált felülni, ami - habár nagy grimaszolások közepette, de -, sikerült.

- Nyomodba se érek - jegyezte meg, mintegy jelzésként, hogy tud az ifjú kiemelkedő tulajdonságairól.

- Szorgalmas volt, azt látom - biccentett elismerően. - Akkor játszunk tiszta lapokkal: tényleg emlékszem a tegnap este egy részére és azt is tudom, ki hozott ide. Viszont hol van ez a bizonyos „ide”?

- A Szövetség. A falon belüli mutánsok szövetsége, ha úgy tetszik. Ez, ha jól sejtem, megmagyarázta a legtöbb dolgot, úgyhogy én mennék is.

- Várjon!

- Ha Inkell-ről akarsz kérdezni, akkor arra nem áll módomban válaszol-

- Kérhetek egy elsősegélydobozt? Aki ezt az öltést csinálta, elég pocsek munkát végzett - nézegette a felkarját.

- Ez a kis szemtelen-! - ciccegett magában, miközben felállt, hogy teljesítse a kérést.

Egyedül maradt, tekintete körbepásztázta a látszólag lakatlan szobát. Nem kerülte el a figyelmét, mikor az idegen a mellette álló komódra pillantott, így kíváncsiságból kinyitotta annak egyetlen fiókját.

- Azt meg honnan...? - meredt az éppen visszaérkező Mair a vendég kezében tartott kicsike képre.

- Ugyan, kérem, ne vágjon ilyen fejet! - mosolyodott el pimaszul. - A látványos döbbenet előhossa a ráncait.

∞

- Jó reggelt! - ásított egy nagyot Farin, miközben felállt, és kinyújtóztatta magát. Ő csak biccentett egyet köszönésképp, majd már meg is indult a tusoló felé. - Megint futni mentél?

- Mhm - nem volt kedve beszélni. Eleget járatta aznap a száját, kifáradt. Az éjszakájának egyik felét utazással és egy ájult cipelésével, a másik felét pedig szintúgy az ő figyelésével töltötte. A többórnyi várakozásról, a Leo-val lefolytatott óvatos - a lehető legkevesebb fontos információt elpotyogtató - beszélgetésről és a Mair-rel való túlon túl komoly és vájkálódó szóváltásról nem is beszélve. Csak aludni akart. Semmi máshoz nem volt kedve. Nem volt kedve az idegenekhez, a barátaihoz sem, nem volt hangulata úgy általánosságban az emberekhez. És még csak a nap eleje volt.

- Leo! Hallod kelj már fel! Mi van veled? - ébresztgette Farin az ágyán még nagyban horpasztót. - Fél óra és jön a busz!

- Mi? - ült fel kétségbeesetten, aminek hatására erőteljesen beleverte a fejét az emeleteságyhoz túlságosan közel lévő plafonba. Fájdalmas arckifejezéssel masszírozta az érzékeny pontot.

- Bocs, de máshogy nem keltél volna fel... - mosolygott elnézéstkérően a balesetet közvetetten okozó, miközben a telefonja kijelzőjén megmutatta a valódi időt. Még legalább két és fél órájuk bőven volt.

- Farin, te idióta! - röhögte el magát a langaléta, egy párnát vágva az arcába. Lassan ő is lekászálódott, és megkezdte a reggeli rutinját. Azonban nem tudott eltekinteni a ténytől, hogy a vele 'túlórázó' elég... ramatyul nézett ki. A kifejezés, ami az arcán ült, azt sugallta, hogy elege van. Egész reggel egy szóval sem szólt többet, mint, amennyit muszáj volt. Nemmellesleg a szemei alatt sötét karikák éktelenkedtek, amikről bizton állíthatta, nem csak az előző éjszaka eredményei. Meg akarta kérdezni, hogy jól van-e, de valahogy sejtette, nem igazán tudna őszinte választ kihúzni belőle. Ugyanúgy, ahogy a korábbi beszélgetéseik során sem.

Ahogy végre mind elkészültek, elmentek enni, majd összekapták a dolgaikat, a képességeikhez méltó legnagyobb rendet hagyva maguk után. Nem, nem lett szép, de azért próbálkoztak. Érzelmes búcsút vettek a még ott felügyelő tanároktól, hogy végleg elhagyhassák a kollégiumot. Úgy a buszút felénél Farin-tól is különváltak, amivel végre lehetőségük nyílt egy kicsit négy szemközt beszélni.

- Khm... Már egy ideje meg akartam kérdezni, de... Szóval... hogy-hogy nem maradtál... *vele?* - nyögte a ki a kérdést bizonytalanul Leo.

- Kellett volna?

- Biztos szüksége van rád.

- Nem hinném, hogy hat év után annyira hiányoznék - süllyesztette kezét a pulcsijának zsebébe.

- Ez nem úgy működik, hogy soha nem fogtok beszélni egymással, csak mert kiesett egy kis idő - a másik nem nézett rá, továbbra is az ablakban elsuhanó tájat fixírozta. - De komolyan, miért utasítod el még csak a találkozás lehetőségét is? Az ilyen dolgokat nem húzhatod örökké.

- Tudom. De... - *félek*. Nem mondta ki, de a gondolataiban csak ez a szó visszhangzott aznap reggel óta. Viszont ezt és ennek a miértjeit Leo-nak semmilyen körülmények között nem volt szabad megtudnia. Pontosan azzal sodorta volna veszélybe magát. Magával együtt pedig *őt* is.

∞

Ugyanígy telt az elkövetkezendő pár év is.

Ő azt próbálta elérni, hogy a lehető legtávolabb kerüljön mindentől és mindenkitől, én pedig minden erőmmel azon voltam, hogy ezt meggátoljam. Rosszabbnál rosszabb módszerekkel próbáltam rávenni arra, hogy legalább a közömböstől eltérő érzelmet mutasson felém. Végeredményben sikerült. Sikerült felhúzni eléggé ahhoz, hogy már én is komolyan elgondolkodtam, nem lesz-e ez egy picit túl sok. De elhittem magammal, hogy nem menne el. Nem hagyna itt. Rosszul hittem.

Megint.

Tekintete a sok év alatt megviselt sírkőbe vájt néven cikázott. Fogalma sem volt, mit is gondoljon.

- Szóval?

- Mit szeretnél hallani? Ő is egy azok közül, akik elhunytak a Szövetség szolgálatában - vont vállat közepes színészkedéssel Mair, végigmutatva a sírkert megannyi másik lakóján.

- Ez nem igazán magyarázza meg, hogy mit keresett a fotója Max éjjeliszekrényében - a nevet kimondva furcsa érzés töltötte el. Rég nem használta már.

- ...Ismerték egymást.

- Na nem mondja - forgatta szemét a süketelésre. Egy nagy sóhajt követően a férfi törökülésbe helyezkedett el a kő előtti füves úton. Haise követte a példáját.

- David a legjobb barátom volt, de rengeteg döntésével nem értettem egyet. Különösképpen, amikor a te fajankó barátod volt a téma. Tsk, még ma is emlékszem, milyen egy ágrólszakadt szerencsétlenként került hozzánk... nem mintha most sokkal másabb lenne - tette hozzá halkán, megfeledkezve a mellette ülő jelenlétéről. A kérdő nézésre csak grimaszolt egyet és folytatta. - Mindegy, David megkedvelte a kölyköt, mert ő kukázta valahonnan, és emiatt a szárnyai alá vette.

- Örökbe fogadta?

- Fogalmazhatunk így is. Mikor is volt már az? - sandított a sírfeliratra. - Kilenc éve, igen, emlékszem. Inkell aznap este beállított két hullával, majd kijelentette, hogy az egyik az

osztályfőnöke a másik pedig David. Azt hinné a normális, hogy itt elsírja magát, vagy valami, de neeeeeem! Bazmeg az a gyerek nekiállt sírt ásni hajnali egykor! - a humoros hitetlenkedésével leplezett szomorúság és gyász csak úgy csöpögött a szavaiból. Egy pillanatra mintha egy könnyecseppet is látott volna megcsillanni a szemében, de amint kigördült volna a sós folyadék a megviselt arcra, nagy robajjal kivágódott a tőlük száz méterre álló kapu. A berontó lélegzete egyenetlen volt, futott. Tudta, mivel jól ismerte a belépőt.

Talán túlságosan is.

Nem fordult meg, továbbra is az előtte fekvő sírfeliratot fixírozta, azon belül is a kopott, itt-ott letört D betűt. A fényképen mosolygó férfi ugyanaz volt, mint, akit az éjjeliszekevényben rejtegetett, sötét keretben látott. Egy átlagos negyvenes csávó, kedves mosollyal, csillogó szemekkel. „Hogy nevelhetett fel egy ilyen ember valaki olyat, mint ő?” Kérdésére a csend adta a válasz.

Nem akart oda nézni. Tényleg nem. De nem tudott mit tenni, szemei önként mozogtak.

Magasabb lett. Kiélesedtek a vonásai. Jobban megnövesztette a haját, egy részét össze is lehetett fogni egy kis copfba. A maradék rövidebb szál makacsul ragaszkodott a szél állította szabályokhoz, ezzel egy kócos összhangot kölcsönözve a frizurának. De volt, ami nem változott. A smaragd szemek ugyanúgy villantak meg az örök éjszakában, mint mikor először találkoztak.

Amint realizálta, hogy hosszabban bámulta meg a kelleténél, azonnal elkapta tekintetét az ismerős, mégis új arcról. A fiatal érkezésére a férfi halkán szitkozódva feltápáskodott, hagyva, hogy a jövevény elfoglalta eddigi helyét, majd egy laza legyintéssel otthagytta a 'gyerekeket'. Pár percnyi csend elteltével Mink megköszöri a torkát.

- Ez volt nálad, amikor megtaláltalak - a kinyújtott kezében egy ezüstös gyűrű feküdt, rajta kékes színű ékkövel.

- Nem gondoltam volna, hogy egyáltalán meg fogsz szólalni. Megtisztelő - ajándékozta meg egy keserű mosollyal. Mély hallgatás következett. Haise idegesen rágt a szája szélét, mígnem a mellette ülő, szinte fájdalmasan sok idő után végre ismét szóra nyitotta száját.

- Sajnálom - az egyszerű kijelentés meglepő őszinteséggel csengett.

- Mit?

- Soroljam, vagy elég, ha azt mondom, mindent?

A nevetés váratlanul tört ki a belőle, meglepve ezzel mindkettejüket. Ennél többet tervezett mérgelődni. - Nincs még egy ember ezen a nyomorult világon, aki olyan idiótán kérne bocsánatot, mint te! - ingatta a fejét, hosszú ideje először elengedve a felgyülemelő feszültségét.

- De mosolyogsz, szóval ezek szerint hatásos - vont vállat, nem törődve a szúrós pillantásokkal, amik a vállába fúródtak.

- Hatásos, persze, hatásos! Meg az eszed tokját! - legyintette meg a fülét szórakozottan. - Már, ha van olyanod.

- Több, mint neked, annyi szent.

- Persze, ezt is azért hiszed el, mert hülye vagy - forgatta a szemét.

- Te is hülye vagy - nézett rá, mint aki nem is érti a vita tárgyát.

- Jó. De csak azért értek egyet, mert ezzel beismerted, hogy te is az vagy - még, ha nem is ismerték be, hiányolták mindezt. Ezt a csipkelődő, értelmetlen szócsatát, amit minden egyes alkalommal ugyanonnan folytattak, ahol előzőleg befejezték. - Látszik rajtad, hogy valamit nagyon kérdezni akarsz.

- Nem akartam kérdezni sem-

- Nem vagyok híimestojás, nem kell óvatoskodnod. Nyugodtan - nézett fel a felettük tátongó égboltra.

- Tényleg nem kérdezni, csak mondani szerettem volna... - ahogy a maga fölé bámuló Haise-t nézte, maga sem tudta miért, de megállt mondanivalója közben. Az ibolya íriszben visszatükröződött a végtelenségbe nyúló éj és a folytonos sötétség, mégis úgy fénylett, mintha egy lett volna az égen nem látható, távoli napok közül.

Magányos volt, akárcsak a csillagok.

- Igen? - meglepődve a hirtelen kérdésen, kizökkent a már túlságosan mély bambulásából és folytatta a megkezdett gondolatmenetét.

- Szóval csak azt akartam mondani, hogy meghallgatlak. Ha szükséged van rá.

- Wow! El sem hiszem, hogy megéltem a napot, amikor Maximilliam Inkell valami kedveset mond! - cukkolta a fiút, aki erre inkább nem mondott semmit. - Jó, rendben, nem viccelem el. Komoly maradok.

- Ezt valahogy nehezen hiszem el - vonta fel a szemöldökét rosszallón, emlékeztetve a korábbi megjegyzéseire. Amaz megadva magát bólintott.

- Rendben. Köszönöm.

- Mit?

- Soroljam, vagy elég, ha azt mondom, mindent? - idézte a korábban elhangzott szavakat.

- Látom gyorsan tanulsz.

- Ne aggódj, nem a te érdemed! - nyújtotta ki a nyelvét incselkedve. A másik arcán egy szokatlanul lágy mosoly terült el.

- Örülök, hogy itt vagy, Sui.